

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi23.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazetesi
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

11 EYLÜL 2024 S.24

İnanın Çocuklar Güzel Günler Göreceğiz!

Yoksulluk, açlık, yıkım, ahlaki çöküş, yozlaşma... Tarikatlar, cemaatler, kopkoyu bir ortaçağ karanlığı... Ve öfke ve isyan... İnsanlıktan çıkarılmamıza, her şeyimizin çalınmasına... Her gün, her saat çocuklarımızı çalan, bizi korkunç bir yokluğa mahkum eden bu düzene, her şeye isyan! Bir vaka koca bir düzenin resmi olur bir anda. Bir çırpıda anlatır ne mene bir toplumsal yaşam sürdürdüğümüzü. 8 yaşında bu dünyadan koparılan Narin'in öyküsü gibi.

2 Korkuyorlar, Korksunlar

4 Narin Güran İsyanımızdır

8 Yeni Eğitim Öğretim Yılı ve Bitmeyen Sorunlar

9 Sermaye Neden Telaş İçinde

11 Afrika'daki Antiemperyalist Rüzgarın Düşündürdükleri

İnanın Çocuklar Güzel Günler Göreceğiz!

Manşet

Bu düzen artık kokuşmuş bir ceset. Çürüyor, dağılıyor. Ve hala yıkamadığımız için... yıkılmadığı sürece, tüm toplumu çürütüyor, çözüyor. Dayanılmaz kokular geliyor dört bir yandan!

Yoksulluk, açlık, yıkım, ahlaki çöküş, yozlaşma... Tarikatlar, cemaatler, kopkoyu bir ortaçağ karanlığı... Ve öfke ve isyan... İnsanlıktan çıkarılmamıza, her şeyimizin çalınmasına... Her gün, her saat çocuklarımızı çalan, bizi korkunç bir yokluğa mahkum eden bu düzene, her şeye isyan!

Bir vaka koca bir düzenin resmi olur bir anda. Bir çırpıda anlatır ne mene bir toplumsal yaşam sürdüğümüzü. 8 yaşında bu dünyadan koparılan Narin'in öyküsü gibi.

Diyarbakır'da 8 yaşındaki Narin 19 gündür kayıptı. Cansız bedeni günlerdir arandığı evin 3 km ötesinde, 4 kere arama çalışması yapıldığı söylenen derede, suda beklemesi nedeniyle tanınmayacak hale geldikten sonra bulundu. Arkasında çıkacak hikayenin ayrıntıları ne olursa olsun, işin özü değişmeyecek. AKP'li Ensarioğlu'nun "bazen bilip söylemememiz gereken şeyler var. Çünkü aile bizim dostlarımızdır" demesi yeterince anlatıyor gerici, karanlık durumu.

Bu küçücük cansız bedeninin ardında neler mi var? Her gün en az 32 çocuğun kaybedildiği, her geçen gün çocuk istismarı sayısının katlanarak arttığı, her gün en az üç kadının öldürüldüğü, çocukların meslek eğitimi adı altında ucuz iş gücü haline getirildiği, çocuk işçiliği adı altında sömürüldüğü gerçeği var.

Kadınların ve çocukların hapsedildiği dinci gericiğin, erkek egemenliğin en küçük zindanı kutsal ailede çocuklar istismar ediliyor, şiddete uğruyor, katlediliyor. Kadınlar şiddet gördükleri evlerde yaşamak zorunda bırakılırken, o kutsal ailelerin içerisinde her gün nice suç işleniyor. Narin de o nice suçlardan bildiklerimizden sadece biri.

Daha ötesini söylemeye gerek var mı?

Tek başına ve soyut "çocuğuma dokunma" demenin, "hesap soracağız" demenin yeterli olmadığını biliyoruz. Çocuklarımızın daha fazla öldürülmesini, cinsel saldırılara uğramasını ve yoksulluk içinde yaşamasını engelleyecek gerçek güç, emekçi halklar olacaktır. Dinci gerici sistem emekçi halkların öfkesinden kurtulamayacaktır.

Hiçbir çocuğun güvende olmadığı, açlıktan öldüğü, okula aç gittiği, yatağa aç girdiği, istismara uğradığı, öldürüldüğü, her geçen gün ölümlerimize yenilerinin eklendiği bu düzene mecbur değiliz!

Unutmayın! Çürümenin, tel tel dökülmenin olduğu yerde, işçi ve emekçilerin ilmek ilmek örülen kavgasında yepyeni bir hayatın tohumları da yeşeriyor.

İnanın, güzel günler göreceğiz çocuklar, güneşli günler göreceğiz!

Korkuyorlar, Korksunlar

Editör

8 Eylül '24

Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik güçleri, "ayak takımı" dedikleri devrimin toplumsal güçlerinden korkuyorlar mı?

Sosyal reformist partilere ve onların ayak izleri üzerinden sessizce ilerleyen oportünist güçlere sorarsanız, düzen için "korkacak" bir şey yok. Burjuva cepheye her şey yolunda. Ama tekelci sermaye sınıfı ve onun politik güçleri pek de aynı kanıda değiller. Çünkü, onlar gerçeklere gözlerini kapayacak kadar akılsız değiller. Derin ve zengin bir toplum yönetme birikim ve deneyimleri var. İş şansa bırakmazlar. Boğayı boynuzundan yakalamak onların sınıf içgüdüüne içkindir. Bu yüzden tehlikenin kokusunu çok derinlerden alırlar.

Başta işçi sınıfı olmak üzere, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin toplumsal ordusunun ayaklanmasından derin bir korku duyuyorlar. Böyle bir halk ayaklanmasını, henüz ortaya çıkmadan önlemek için tehdit üstüne tehdit yağıdırıyorlar.

Son tehditlerden ilki, "Cumhurbaşkanı Danışmanı" sıfatını taşıyan biz zattan geldi. Taşdığı sıfat, sözlerinin ciddiye alınmasını gerektirir; ciddiye alıyoruz. Ayhan Ongan adındaki bu zat şöyle buyurmuş: "Yaptıkları haddi aşan davranış ve yorumları toplumsal hafıza kaydeder, devlet not eder. Gayrimeşru kalkışmaların başı çok sert ezilir."

İkinci açıklama, okurun kolay tahmin edebileceği gibi, faşist devleti ve düzeni korumayı kendinin tarihsel misyonu bellemiş faşist Devlet Bahçeli'den geldi. İsmiyle

müsemma bu faşist Devlet, askeri okul öğrencilerinin mezuniyet töreninde slogan atmalarını bahane ederek, korku ve tehdidini şöyle dile getirmiş:

"İşbirlikçi ve istismar siyasetine bel bağlayan güdümlü figüranların milli güvenliğimizi ve milli varlığımızı tehdit eden eylem ve söylemlerinde maalesef bir tırmanma gözlenmektedir. Türk milletinin sabrını sınayan, tahammül eşiklerini zorlayan, sinir uçlarını tahrip ve tahriş eden zararlı ve zillet bir kampanya devamlı canlı tutulmaktadır. Dış bağlantılı bir operasyon mekaniği aleni şekilde devrededir."

Bu sözlerde düzen adına duyulan korkuyu ve düzeni korumak için savrulan tehdidi bir arada görüyoruz. İşe yarar mı? Sonu sonuna, işe yaramayacağını; bütün bir tarihsel gelişme ve sınıf savaşı tarafından hazırlanan devrimin böyle tehditlerle önlenemeyeceğini sadece ahmaklar bilmez. Fakat, tekeli sermaye sınıfı ve onun politik güçleri kaçınılmaz yıkımı mümkün olduğunca ötelemek için çaba göstermekten, çare aramaktan vazgeçmez.

Tek yolları devrimi zor yöntemleriyle boğmak değil. Başka çarelere de başvururlar ve şimdi bunun örneklerine tanık oluyoruz. Bu çarelerden biri, başka bir burjuva partiyi, kendi somutumuzda CHP'yi yönetime hazırlamak; ayaklanmacı ruh hali taşıyan kitleleri bu burjuva parti etrafında toparlayarak düzen içinde tutmak.

CHP'yi, bir kez daha, kitlelerin önüne umut olarak öne sürmenin hazırlıkları yapılıyor. Anket şirketleri bunun için kollarını sıvamışlar bile. Ölüler diriltiliyor, Kılıçdaroğlu gibi ipliği pazara çıkarılan bir kez daha öne sürülüyor; İmamoğlu, Özel, Yavaş gibi gerici/faşist kırmalar umut diye pazarlanıyor.

Her seçimde CHP'yi, "yetmez ama evet" mantığıyla; "kazanırsa fena mı olur" apolitik yaklaşımıyla "utanmadan-sıkılmadan" destekleyen sosyal reformist, uzlaşmacı partilerin ve liberal çevrelerin CHP'nin "umut" olarak pazarlanması karşısında el ovuşturduklarını düşünmemiz için çok nedenimiz var. Ama boşuna!

Ne iki ülkenin işçi sınıfı eski işçi sınıfıdır ne de yoksul, emekçi kitleleri eski kitlelerdir. İki ülkenin işçi sınıfında ve emekçilerinde muazzam bir bilinç gelişimine tanık oluyoruz. Ayaklanma eğilimi içine giren kitlelerdeki bu bilinç değişimi tekeli sermaye sınıfının en büyük korku kaynağıdır. Onları aldatmak artık o kadar kolay değil.

Onun için tekeli sermaye sınıfına ve sosyal reformist, uzlaşmacı partilere, liberal çevrelere şu "kötü" haberi verebiliriz: 1973-1974 yıllarında "Karaoğlan Ecevit" aldatmacası, birçok nedenden dolayı artık tutmaz. Birinci nedene yukarıda değinmiştik: Kitlelerdeki

Derin ve zengin bir toplum yönetme birikim ve deneyimleri var. İşi şansa bırakmazlar. Boğayı boynuzundan yakalamak onların sınıf içgüdüsüne içkindir. Bu yüzden tehlikenin kokusunu çok derinlerden alırlar.

bilinç değişimi. İkincisi, Ecevit, "Halk İktidarı Kuracağız", "Düzeni Değiştireceğiz", "Toprak İşleyen Su Kullananın", gibi radikal sloganlarla yola çıkmış, işçi sınıfı ve emekçilerde büyük sahte umutlar yaratmayı başarmıştı. Şimdinin CHP'si, birleşik devrimin toplumsal ordusunu aldatmak için, Ecevit gibi radikal sloganlar kullanmayı bırakalım, bu tür söylemlerin yanından geçmeye dahi cesaret edemiyor. CHP'nin yapabildiği tek şey, emekçi, yoksul kitlelerin nefretini kazanan dinci faşist iktidara "uzlaşma ve normalleşme" mesajları vermektir.

Başka türlü de yapamazdı zaten. Ayaklanmacı ruh hali içindeki kitlelere "düzen değişikliği" çağrıları yapmak, bir burjuva parti için, barut fıçısı üzerinde ateşle oynamaktır. Bunu yapacak kadar ne cesaret var, ne de o kadar ahmaklar!

CHP de en az Bahçeli kadar işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, yoksul kitlelerin ayaklanmasından korkuyor. Bu yüzden yapabildikleri tek şey, hiçbir emekçinin dikkatini çekmeyecek "tüzük değişikliği" ile oyalanmak.

İşçi, emekçi, yoksul kitlelerde ve Kürt halkında ayaklanma eğiliminin bütün belirtileri ortaya çıkmış durumda. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, bir yandan halay çeken Kürt gençliğini dahi tutuklayacak kadar baskıyı artırırken, diğer yandan en ufak bir değişimin lafını etmeye dahi korkan CHP'yi "umut" olarak öne sürmeye hazırlanıyor. Umutsuz bir vaka!

Ne yapsalar, bütün bir tarihsel gelişme tarafından hazırlanıp gündeme getirilen birleşik devrimi önleyemeyecekler. Korkuları, bunun bilincinde olmalarından!

Barınma Temel Hakkımız Vermiyorsanız Alırız

Yeni eğitim öğretim döneminin başlamasıyla, öğrenciler için yeni sorunlar baş gösterdi. Yıllardır değişmeyen sorunlar barınma, yoksulluk, ulaşım hala öğrencilerin en büyük sorunları arasında yer almaya devam ediyor.

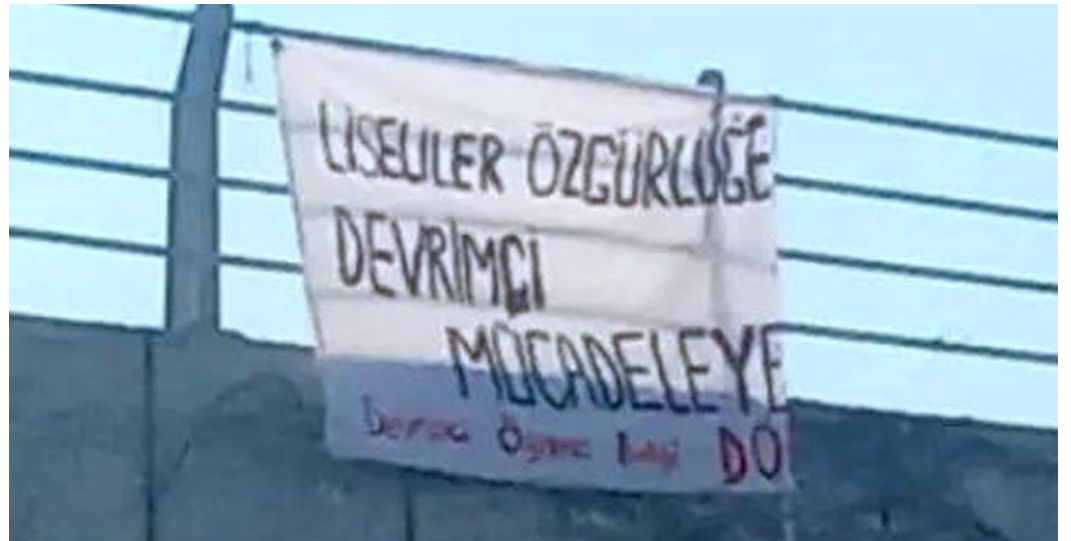
Devrimci Öğrenci Birliği, "Barınma Temel Hakkımız, Vermiyorsanız Alırız!" diyerek bu sorunları dile getiren bir bildiri yayınladı. Devrimci Öğrenci Birliğinin bildirisi şöyle:

"KYK sonuçları açıklandı, ancak kapitalist devlet bu yıl da yurtlarda yeterli barınma imkanı sağlamadı. Bu durum, eğitim hayatı boyunca çeşitli zorluklarla karşılaşan arkadaşlarımız için büyük hayal kırıklığı ve endişe kaynağı oluyor.

Her öğrenci, güvenli ve uygun fiyatlı bir barınma hakkına sahiptir. Ancak KYK yurtlarının sınırlı kapasitesi ve yetersiz yerleşim olanakları, birçok öğrencinin bu temel hakkını kullanmasını engelliyor. Bu, sadece bireysel değil, toplumsal bir sorun.

Barınma sorunları, öğrencilerin eğitim sürecini, psikolojik sağlığını ve gelecekteki başarılarını doğrudan etkileyen bir engeldir. Bu konuda atılacak her adım, geleceği inşa eden gençliğin hayatını doğrudan etkileyecektir.

Eğitimde fırsat eşitliği ve güvenli barınma hakkı için sesimizi duyuralım ve bu sorunların çözümünü sosyalizm için mücadele edelim!"

Narin Güran İsyanımızdır

İSTANBUL | Emekçi Kadınlar, 18 gün boyunca kayıp olan ve 19. günde cansız bedeni bulunan 8 yaşındaki Narin Güran için Mecidiyeköy'de eylem yaptı.

Mecidiyeköy Metro önünde toplanan kadınlar, "İstismarcılardan, Aklayanlardan Hesap Soracağız" pankartı açarak sloganlarla Cevahir AVM önüne yürüyüşe geçti.

Ajitasyon konuşmaları ile yoldan geçenlerin alkışları ile yürüyen kadınlar Narin'in fotoğraflarını ve "Narin'in Katili Kapitalizmin Kendisi", "Çocuk Cinayetleri Politikadır" dövizleri taşıdı. "Narin Güran İsyanımızdır" sloganları ile AVM önündeki meydana bir açıklama gerçekleştirildi.

"Çocuk cinayetleri politiktir, çünkü her gün en az 32 çocuğun kaybedildiği bir ülkede yasalar çocukları değil, katilleri koruyor. Çünkü her gün çocukların istismar edildiği bu ülkede devlet istismarcıyı koruyor. Çünkü dünyada çocuk istismarında üçüncü sırada olan Türkiye'de Narin'in tabutunun üstüne gelinlik konuluyor. Çünkü herkesin gözü önünde çocuklar katledilirken hesap vermesi gerekenler yayın yasağı koyuyor. Çocuklar ya açlığa ya istismara ya da ölüme mahkum ediliyor."

Emekçi Kadınlar "Biz Narin Güran'ın katillerini çok eskiden beri tanıyoruz." diye haykırdı: "Ağrı'da 18 gün sonra cansız bedenine ulaşılan 4 yaşındaki Leyla'dan. Cizre'de zırlı

bir araçtan açılan ateşle katledilen 10 yaşındaki Cemile'den. Giresun'da katledilen 11 yaşındaki Rabia Naz'dan. Dört bir yanı kameralarla izlenen Dersim'de hala bulunmayan Gülistan Doku'dan. Yeldana Kharman'dan, Nadira Kadirova ve katledilen, kaybedilen yüzlerce kadın ve çocuktan tanıyoruz." denildi.

Narin'in kayboluş sürecini ve ailenin, köyün, dinci gericiilerin söylemlerini hatırlatan Emekçi Kadınlar çocukların maruz kaldığı şiddeti teşhir etti.

"Kadınların ve çocukların hapsedildiği erkek egemenliğin en küçük zindanı kutsal ailede çocuklar istismar ediliyor, şiddete uğruyor, katlediyor. Kadınlar şiddet gördükleri evlerde yaşamak zorunda bırakılırken her gün o kutsal ailelerin içerisinde nice suç işleniyor. Kutsal aileniz batsın, Kadınlar yaşasın. Kutsal aileniz batsın, Çocuklar

yaşasın!"

Hep bir ağızdan "Narin Güran'a Ne Oldu? Gülistan Doku'ya Ne Oldu? Yeldana Kharman'a Ne Oldu? Rabia Naz'a Ne Oldu? Nadira Kadirova'ya Ne Oldu?" diye haykıran kadınlar açıklamayı "Boşanmak isterken öldürüldüğümüz, okumak isterken zorla evlendirildiğimiz, yaşamak için çalışırken iş katliamlarında öldürüldüğümüz bu düzeninize mecbur değiliz. Her geçen gün çocuk istismarı sayısı artarken, her gün en az üç kadın öldürülürken çocuklar, çocuk işçiliği adı altında sömürülürken bu faşist sistemin bize vereceği acıdan başka hiçbir şey yok. Ama mücadelemiz var. Eşit ve özgür yaşayacağımız, çocuklarımızın kırmızı elmalar gibi güleceği insanca bir yaşamı mücadelemizle biz kadınlar kuracağız." diye sürdürdü.

Eylem, "Kadınlar devrimle özgürleşecek." sloganlarıyla sona erdi.

Çocukların, Kadınların, İşçilerin Katledilmediği Tek Bir Gün Bile Yok

ADANA | Narin Güran'ın sarsıcı haberinin ardından Adana Kadın Platformu'nun çağrısıyla İnönü Parkı'ndan Atatürk Parkı'na bir yürüyüş yapıldı ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Narin'in Katledilme Sürecindeki Tüm Sorumlular Yargılansın!" pankartı açılan eylemde "Bugün, önce kayıp olduğu için aranan, sonrasında ise katledildiği anlaşılan çocuklar için buradayız! Katledilen Narin'in ve kayıp çocukların hesabını sormak için buradayız!" denildi.

"Diyarbakır Bağlar İlçesi Tavşantepe Mahallesi'nde 21 Ağustos tarihinde Kur'an kursuna

gitmek için evden çıkan Narin, 20 hanelik bir köyde 19 gün boyunca arandı. 19 gün sonra, 8 Eylül'de, sabah saatlerinde 8 yaşındaki Narin Güran'ın cansız bedeni köyüne 3 kilometre uzaklıktaki Eğertutmaz Deresi'nde bir çuvalın içinde bulundu.

Evine 3 kilometre uzakta bulunan Narin için 19 gündür neyin çalışması yapıldı? Kamuoyu ne ile oyalandı? Narin kaybolduktan 10 gün

sonra yayın yasağı neden ve kimleri korumak için getirildi?" diyerek yaşananları özetleyen kadınlar, "Narin, yaşam hakkını elinden alan acımasız ve vahşi karanlık bir süreçte kurban edilmiştir; Eylül gibi, Leyla gibi, İrmak gibi, Müslime gibi ve kayıp olup akıbetleri hala belli olmayan binlerce çocuk gibi.

Ne yazık ki bu ülkede çocukların, kadınların, işçilerin katledilmediği tek bir gün bile yok! Acımız büyük,

üzüntülüyüz, öfkeliyiz!

Biliyoruz ki Narin ilk değil. Türkiye kayıp çocuk vakalarında dünyada ilk sıralarda."

Adanalı kadınlar açıklamayı "Artık yeter cezasızlık politikalarından vazgeçin, hukuku işletin. Hukuk devreye girene, kadın katliamları ve çocuk istismarı son bulana kadar mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz.

Narin'in katledilmesi sürecindeki bütün sorumlular ortaya çıkarılana, en ağır cezayı alana kadar ve çocuklarımızın güvenle yaşayacağı ortamlar yaratılana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz." diyerek sonlandırdı.

Mücadele Birliği okurları ve Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrenciler de eyleme "Sistem Katlediyor, Devlet Akıyor", "Narin'in Katili Kapitalizmin Kendisi", "Bu Pisliği Devrim Temizler" dövizleri ile katıldılar.

10 Eylül Günü ise Adana Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla

Narin'in Katili Kapitalizmin Kendisi

İZMİR | 9 Eylül Pazartesi İzmir Kadın Platformu'nun çağrısıyla Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önüne toplanan binler katledilen Narin için yürüdü. Kültür Merkezi önünden yürüyüşe geçen kitle yol boyunca sık sık "Katillerden Hesabı Biz Soracağız", "Katil Devlet Hesap Verecek" "Katil Hizbullah İşbirlikçi AKP", "AKP Elini Çocuklardan Çek", "Katilleri Değil Çocukları Korumak", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Hükümet İstifa" sloganları atarak Alsancak ÖSYM binası önüne ulaştı.

Alsancak ÖSYM önünde İzmir Yaşam Hakları Savunusu adına yapılan konuşmada "Çocukları korumak için olduğunu söyleyerek sokak hayvanlarını katletmeyi hedefleyen bir yasa çıkardınız. Çocukları önce kendinizden koruyun!" denildi. İzmir Barosu

yine İnönü Parkı'nda toplanan grup Atatürk Parkı'na sloganlar eşliğinde yürüdü ve burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını DEM Parti Adana İl Eşbaşkanı Helin Kaya okudu. Kaya, "21 Ağustos 2024 tarihinde Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde kaybolan Narin Güran'ın cansız bedeni, 19 gün sonra bir dere yatağında bulundu. Bu dere yatağının daha önce defalarca arandığı ve Narin'in evine yalnızca 2-3 kilometre uzaklıkta olduğu bilgisi kamuoyuna yansıdı. Çocuklara yönelik işlenen suçların, başından sonuna kadar ivedilikle, hassasiyetle ve uzman kişiler tarafından, kamuoyu baskısına gerek olmaksızın etkin bir şekilde yürütülmesi gerektiği bilinmesine rağmen, kamuoyunda infiale yol açan Narin'in kayıp sürecinde etkin bir soruşturma yürütülmemesi, faile ulaşmada etkili olabilecek delillerin bu süre zarfında kaybedilmeye çalışıldığına dair endişeleri güçlendirmiş oldu" dedi.

Kaya açıklamasına şu şekilde de-

vam etti, "Narin'in cenazesinin 3 kez aranan dere yatağında bulunması iktidarın ve yetkililerin bu konudaki zafiyetinin ve sorumsuzluğunun ispatıdır. 8 yaşındaki Narin'in ölümü münferit bir olay değil küçük ve herkesin birbirini tanıdığı bir köyde organize işlenen bir cinayettir. Yastayız ancak isyandayız da! Narin, yaşam hakkını elinden alan acımasız ve vahşi kararlardan bir sürece kurban edilmiştir; Eylül gibi, Leyla gibi, İrmak gibi, Müslime gibi ve kayıp olup akıbetleri hala belli olmayan binlerce çocuk gibi. Ne yazık ki bu ülkede çocukların, kadınların, işçilerin katledilmediği tek bir gün bile yok! Acımız büyük, üzüntülüyüz, öfkeliyiz! 2016 yılından bu yana kayıp çocuk verisi açıklamayan TÜİK'in verilerine göre Türkiye'de hakkında resmi olarak kayıp müracaatı yapılan ve güvenlik birimleri ya da vatandaşlar tarafından bulunarak güvenlik birimlerine getirilen çocuk sayısı 2008 ve 2016 yılları arasında 104 bin 531'dir. Buna göre belirtilen tarih aralığında yılda ortalama 10 bin, günde 32 çocuk kaybolmuştur. 2016-2023 yılları arasında kaç çocuğun kaybolduğu, bu çocukların kaçının bulunabildiğine dair herhangi bir istatistik bulunmamaktadır." Basın açıklaması "Çocuk ölümleri politiktir!", "Çocuk yaşam özgürlük!" sloganları ile devam etti. Toplanan grup 5 dakikalık oturma eyleminin ardından basın açıklamasını sonlandırdı. Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler de flamalarımızla alandaydık.

adına konuşma yapan Baro Başkan Yardımcısı Avukat Zöhre Dalkıran Narin'in davası süresi boyunca Diyarbakır Barosu ile dayanışma içinde olacaklarını, hukuki sürecin her zaman takipçisi olacaklarını belirtti.

İzmir Kadın Platformu adına okunan basın metninde ise **"Sokak hayvanlarını öldürme yasasını çocukların güvenliğini bahane ederek meşrulaştırmaya çalışanlar Narin'e ne olduğunu gizliyor, faillerini aklamaya çalışıyor. Bugün Narin'in isyanını kuşanmak;**

öldürülen, kaybedilen, yaşamları ellerinden alınan, gelecekleri cemaat ve tarikatlara teslim edilen çocuklar için hesap sormak demektir... Narin'e ne oldu demeye devam edeceğiz! Kadınların ve çocukların yaşamlarını bu sisteme teslim etmeyeceğiz." denildi.

Emekçi Kadınlar, Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin "Narin'in Katili Kapitalizmin Kendisi", "Katillerden Hesabı Gençlik Soracak", "Sistem Katlediyor Devlet Akıyor" yazılı dövizlerle katıldığı eylem alkışlar ve zılgıtlarla sona erdi.

ESKİŞEHİR | Eskişehir Emek ve Demokrasi Platformu, Narin Güran için Köprübaşından Ulus Anıtına yürüdü. “Çocuklar için güvenli dünya, güvenli yaşam, Narin için adalet” pankartı açılan eylemde “Bugün milyonlarca çocuk okuluna koşarken Narin’in sırası boş kaldı! Hem sokaklar hem de iktidarın her fırsatta dilinden düşürmediği kutsal aile masalı maalesef ki bu ülkede ne kadınlar ne de çocuklar için güven vermiyor” denildi.

VAN | Van’da aynı gün gerçekleşen eylemde Van Emek ve Demokrasi Platformu, Cumhuriyet Caddesi’nde yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte Kürtçe ve Türkçe “Çocuklar için güvenli bir dünya Narin için adalet” pankartı ve “Ji bo Narinê edalet” ve “Çocuklar için güvenli bir dünya” dövizleri taşındı, açıklamanın yapılacağı Sanat Sokağı’na kadar zılgıt, ıslık ve sloganlarla yürüyüş gerçekleştirildi.

AMED | 10 Eylül günü, Amed’de bulunan Koşuyolu Parkı’nda 8 yaşındaki Narin Güran için taziye çadırı kuruldu.

Kadın örgütleri ve sivil toplum örgütleri öncülüğünde çok sayıda kişi, taziye kurmak için parkta bir araya geldi. Parkta toplananlar, “Narin için adalet”, “Çocuk cinayetleri politiktir”, “Kanlı ellerinizi çocukların ve hayvanların üzerinden çekin” pankartları ile Güran’ın fotoğraflarını taşıdı. Polisler, “Narin için adalet” talebiyle kurulmak istenen taziyeye engel olmak isteyince oturma eylemine başlandı.

Eylemde sık sık “Jin, jıyan, azadî”, “Narin için adalet” ve “Narine kalkan eller kırılısın” sloganları atıldı. Kadınların ısrarlı eylemleri sonrası polis, taziye kurulmasına izin verdi.

İSTANBUL | Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP), Kadıköy’de bulunan Süreyya Operası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada “Narin’in hesabını soracağız” pankartı açılırken, Narin’in fotoğrafları da taşındı. Çok sayıda kadının katıldığı eylemde, “Çocukların kaderi ölüm değildir”, “Narin’ler ölmesin çocuklar yaşasın”, “Korkma yalnız yürümeyeceksin” ve “AKP halka hesap verecek” sloganları atıldı.

Kadınların eylemi sloganlar ile son buldu. Eylemin ardından polis, 2 kadını GBT işlemi yaparak gözaltına aldı.

Antakya

Ordu

Ankara

Çorum

Mecidiyeköy/İstanbul

İsrail Katletmeye Devam Ediyor

26 Yaşındaki Ayşenur Ezgi Eygi, Batı Şeria'da Nablus yakınlarındaki Beita kasabasında her hafta düzenlenen yerleşim karşıtı protestolar sırasında 6 Eylül günü, İsrail güçleri tarafından gerçek mermiyle başından vuruldu.

Ayşenur Ezgi, Batı Şeria'da, Ayşenur, Rachel Corrie'nin de dahil olduğu Uluslararası Dayanışma Hareketi'nde (ISM) gönüllü olarak Filistin'deydi. İsrail'in yasadışı yerleşim yerlerini genişletme politikalarına karşı, Filistinli köylüleri, siyonist saldırganlığına karşı desteklemek için oradaydı ve İsrailli bir keskin nişancı tarafından vurularak katledildi.

FHKC de Ayşenur Ezgi'nin katledilmesi üzerine bir açıklama yaparak, bunun tüm özgür sesleri hedef alan uzun bir işgal serisinin devamı olduğunu söyledi.

"Bu suç, Amerikalı aktivist Rachel Corrie ve İngiliz aktivist Tom Hurndall'ın Refah'ta öldürülmesinden, kuşatmayı kıran

'Mavi Marmara' gemisine yapılan ve on kişinin ölümüne yol açan saldırıya ve dayanışma içinde olanlara karşı süregelen diğer saldırı ve uygulamalara kadar, işgalin uluslararası dayanışma aktivistlerine karşı işlediği uzun bir dizi suçla getirmektedir.

İşgal, adaletten yana olan ve halkımızı savunan herkesi hedef almaya devam ederek, bu varlığın sadece Filistin halkı için değil, tüm insanlık ve adalet için çabalayan her özgür ses için bir

tehdit oluşturduğunu daha da kanıtlamaktadır.

Cephe, dünyanın tüm özgür insanlarını bu Siyonist, ABD ve Batı destekli gaspçı varlıkla yüzleşmek için çabalarını birleştirmeye ve bu suçları insanlığa karşı savaş suçu olarak belgelemek için çalışmaya, bu haydut ve reddedilmiş varlığı izole etmek için uluslararası çabaları arttırmaya katkıda bulunmaya ve liderlerini uluslararası mahkemelerde savaş suçlusu olarak yargılamaya çağırmaktadır." FHKC

Yeni Eğitim Öğretim Yılı ve Bitmeyen Sorunlar

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Liseli, üniversiteli öğrenciler yeni eğitim öğretim yılını yeni sömürü biçimleri, fakat eski yaşam çelişkileri ile karşıladı. Eski çelişkiler; yurt-barınma sorunlarıyla, ekonomik krizin yarattığı yoksullukla, eğitimde sadece ve sadece gericiliğin iktidarı ve bilimselliğin yok oluşuyla ve nihayetinde öğrencilerin eğitimden uzaklaşmak zorunda kalmasıyla hayat bulurken bir yandan yeni sömürü biçimleri de öğrencilerin yakasına yapıştı.

Sermaye iktidarı geliştirdiği yeni projelerle liseli çocukları üretime katmanın ve ucuz iş gücü haline getirmenin "meşru" bir yolunu buldu. Hatta yalnızca liselileri değil ortaokula kadar inerek, 12 yaşındaki çocukları dahi işçileştirmeyi ana hedefi haline getirdi. "MESEM" liselileri okuldan koparıp iş yerlerinde güvencesiz, düşük ücretlere çalıştırıp sömürmeye odaklı bir proje olarak uygulanmaya başlandı. Ki, bu projede karşı çıkılması gereken mesele düşük ücretler ya da çalışma koşulları değil, çocukların işçileştirilmesi ve bunun yasal zemininin oluşturulması.

"Maarif Modeli" ile bilimsellikten

uzak, milliyetçilikle doldurulmuş ve hatta psikologların araştırmalarına göre çocukların psikolojik gelişiminde olumsuz etkiler yaratacak bir eğitim modeli oluşturuldu.

"ÇEDES" ile müfredat din etrafında şekillendi ve felsefe, tarih, sanat ve diğer tüm alanların içi boşaltılmış ve hatta bazıları tamamen kaldırılmış oldu.

Bu ve benzeri projelerle öğrenciler sormak ve sorgulamaktan, eleştirel düşünceden, felsefi bakış açısından, yorumlama ve çözümlenme kabiliyetlerinden uzaklaştırılıyor. Devletin deyimiyle "milli-manevi değerlerine sahip çıkan", ama aslında dinin boyunduruğu altında robotlaşmış tek tip öğrenciler yetiştirilmek isteniyor.

Liseliler bunlarla boğuşurken üniversite öğrencilerine de her yıl olduğu gibi rahat yok. İlk sırada patlak veren barınma sorunları daha eğitim dönemi henüz başlamak üzereyken bazı öğrencilerin okuldan vazgeçmesine, bazılarının okulla eş zamanlı olarak çalışmak zorunda kalmasına zemin hazırladı.

KYK'dan alınan "burs" (2000

TL) ile ne ulaşım, yurt, yemek gibi temel ihtiyaçlar karşılanabiliyor; ne de herhangi bir sosyal aktivite yapılabilir. Ekonomik kaygıların dışında rektörlüğe atanan kayyumlar ve içi boşaltılmış, torpillerin havada uçuştugu akademik kadrolar akademik kaygıları da beraberinde getiriyor.

Sorunların ardı arkası kesilmiyor...

Böyle gerici, baskıcı bir eğitim ortamında öğrenciler nasıl özgür olabilir? Temel ihtiyaçlarını karşılamak bile neredeyse lüks olmuşken, öğrenci nasıl öğrenci olarak kalabilir? Koşullar değişmedikçe bunlar mümkün olamaz. Kapitalist sistem, eğitimi ancak kendi kârına hizmet edecek düzeyde ve şekilde planlandıkça, mümkün olamaz.

Akademik özgürlük için bu dinci-faşist iktidarı ve sermaye düzenini yıkmayı hedeflediğimiz an, işte o an görünür olur özgürlükler üzerine kurulu olan yaşam. Bu yaşam için mücadele etmek ve onu "insan" olarak değil, bir meta olarak gören kapitalizmi alaşağı etmek öğrencilerin kurtuluşunun anahtarı olacak.

Sermaye Neden Telaş İçinde

İnan Çelik

Sınıf hareketi yükseliş içine girdikçe sermayenin saldırganlığı artarken, bir telaş görünür hale geliyor. Halbuki işler onlar için rayında gidiyor gibi. İnanılmaz boyutlara ulaşan sermaye birikimlerini korumak ve genişletmek için devlet aygıtı tüm olanakları ile seferber olmuş durumda. Güvensiz ve kuralsız çalışmanın yasal dayanaklara kavuşması noktasında siyasal iktidarla tam uyum içinde çalışıyorlar. Uluslararası sermaye ve IMF onlara yol gösterirken, kantarın topuzunu kaçırmaktan geri durmuyor. 2025 maaş zamlarını gerçek enflasyon üzerinden değil de hedeflenen enflasyon üzerinden vermelelerini öneriyor. Son iki yıldır eriyen işçi ve emekli maaşlarının daha da dibe oturmasını hedefliyorlar.

Sermayenin davul zurnayla ilan ederek sürdürdüğü bu sürecin biri diğer ayağı ise işbirlikçi sendikalar. Tüm bu saldırılar yaşanırken işçilerin baskısı ile sembolik eylemlerle sınıfın gazını alma ve olası tırmanışların önünü geçme çabasındalar. Beslendikleri uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri bunu tavsiye ediyor. Özak Tekstil'den Carrefoursa'ya patron, kolluk, adliye, bakanlık uyumlu ve planlı bir şekilde sınıfın eylemlerini baskılamaya çalışıyor. Özak Tekstil'de olduğu gibi bir taraftan eylemi kırmaya çalışırken, diğer taraftan şirketlerle ve bakanlıkla akıl birliği içinde işçilerin örgütlendiği BirTek Sen'e astronomik cezalar yazdırıyorlar. Bu yöntemle mücadeleciler sendikaları işlemez hale getirerek gelişen mücadeleye ket vurma çabası içindeler.

Son olarak Soma'da Fernas Madencilik'te yaşanan Bakanlık ve sendika arasında olması gereken üyelik bilgilerinin işveren ve temsilcilerine verildiği görülüyor. Bakanlık durumu kurtarmak için bizimle ilgisi yok diyor. Sanki işverenin istediği sendikaları işyerlerine getirmek noktasındaki tavırları bilinmiyor gibi. Geçen gün durumu kurtarmak için, iş başvurusu yaparken işçilerden e-devlet şifrelerinin alındığını açıkladılar. Bunun duyulmasının ardından bir tantana koptu; vay nasıl olur da bu şifreyi işveren isteyebilir. Bağımsız Maden İş ve eylemdeki madenciler sayesinde görünür olan bu durum, memleketin tüm sanayi bölgelerinde ve neredeyse tüm işletmelerinde sıradan bir uygulama haline gelmiş bulunuyor. O hale gelmiş ki, işveren temsilcisi e-devlet şifresini istediğinde işçi ne-

Böylesi bir mücadele tarihi olan sınıfa karşı öncü işçilerin yapabileceklerinde sınır yok. Onlarca yıllık bu savaşta iflah olamazın göremediğini sermaye sahipleri görüyor. Bu mücadeleciler aklın ve duruşun yayılmaması için elinden geleni yapıyor. Onlara telaşlanmakta ne kadar haklı olduklarını gösterelim. Korkularını gerçeğe çevirelim.

den diye bile sormuyor.

Yukarıda verdiğimiz örnekler, bize mücadeleciler sendikaların ve öncü işçilerin işyerlerinde nasıl bir saldırı ve nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduğuna işaret ediyor. Yeni ve genç sendikaların, tarihten öğrenerek sınıf hareketine taşıma çabasındalar oldukları sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışının inşasının önü kesilmek isteniyor. Mücadeleciler sendikaların taşıdığı potansiyel sermaye sınıfı tarafından görülüyor. Onların kitle sendikaları olmasının önüne geçme çabası, son dönem yaşanan eylemlere sert müdahalelerin, saldırıların ve gözaltıların nedenlerinden birini oluşturuyor. Ortak hareket ve eylemlerle bu saldırılara yanıt üretmek, yaşanan saldırılar karşısında işçi sınıfına güven verecektir.

Mücadeleciler sendikaların sınıf içinde kitleselleşme çabasını sürdürürken, 4857 sayılı iş kanununda yapılması planlanan değişiklikler ve 6356 sayılı sendikalar kanununun örgütlenme önünde engel yaratan maddeleri de dahil olmak üzere, sınıfa yönelen saldırılarda bütünlüklü ve kesintisiz bir çalışmaya ihtiyaç var. Sınıfa yönelen saldırılar karşısında takınılacak tavır, ortaya konulacak mücadele pratiği belirleyici olacak. Bugün yol arayan, gözleyen sınıfın diğer bileşenlerinin birleşik mücadelesi açısından önem taşıyor. Sınıf hareketinin ihtiyaç duyduğu biçim onu teslimiyetçi, sınıf işbirlikçisi çizgiden koparmaktır. Onu prangalardan koparacak, sınırsız bir ufukla işçi sınıfını en ileriye taşıyacak, yapacağını söyleyip, söylediğini yapan bir anlayış tüm mücadeleciler parçalarını bir araya getirerek odak haline gelebilir.

Bugün sınıf içinde mayalanan dinamik, kendine akacak bir kanal arayan noktaya geldi. Geçtiğimiz günlerde BirTek Sen'in yaptığı çağrı, bu arayışların somut ifadesi olarak görülmeli. Bu yol arayışı sınıfın içindeki pek çok bileşende mevcut. Sınıfın çıkarları ve mücadelenin daha ileri taşınmasını hedefleyen, grupsal değil sınıfsal bakışla hareket eden işçi sınıfının gerçek öncülerini en ileriye taşımayı hedefleyen bir bakış açısıyla bu başarılabilir.

Sınıf savaşları tarihi, bizlere sonsuz bir deneyimi aktarıyor. Dünyanın neredeyse tüm ülkelerinde bu savaşı zafere ulaştırma yolunda çok zengin bir tarihimiz var. Bu deneyimlerden yaralanmak için incelememiz gerekir. Elbette her ülkede yaşanan deneyim biricik ve bize hareketin ve örgütlenmenin belli köşeleri gösterir. Diğer yandan Türkiye işçi sınıfının kendi tarihsel birikimi ve mücadele deneyimi var. İş durdurmadan fabrika işgallerinden, grevden yol kapatmaya, işyeri eylemlerinden Zonguldak gibi kent grevlerine sayısız deneyime sahibiz. Sorunumuz sınıfın deneyim birikimi değil, bu deneyim ve birikimler ışığında sınıfın birleşik eyleminde. Yolu açmak için sorumluluk almalı ve yürümeliyiz.

Böylesi bir mücadele tarihi olan sınıfa karşı öncü işçilerin yapabileceklerinde sınır yok. Onlarca yıllık bu savaşta iflah olamazın göremediğini sermaye sahipleri görüyor. Bu mücadeleciler aklın ve duruşun yayılmaması için elinden geleni yapıyor. Onlara telaşlanmakta ne kadar haklı olduklarını gösterelim. Korkularını gerçeğe çevirelim.

İşçilere Patron-Devlet İşbirliği ile Ortak Saldırı

Serpil Ünal

Polonez patronu için işçilerin sendikalı olması, onlara birkaç bin lira fazla ödeme yapması, zorla mesaiye bırakmasının engellemesi, mesai ücretlerinin ödenmesi, izin günlerini kullandırması ve hatta son derece gereksiz bir masraf olarak gördüğü işçi sağlığı iş güvenliği tedbirlerinin göstermelik de olsa bir kısmını uygulaması kararına katmasını azaltmak demektir ki, buna asla izin vermemeliydi. Ve hemen bir sınıf bilinciyle işçilerin sendikalı olmasını önleyecek her yolu kullandı. Sendikalı işçileri caydırmanın en etkili yollarından biri fabrikada sendikalı işçi bırakmamaktır.

Ve 146 sendikalı işçiyi işten çıkardı.

Bunun üzerine işçiler de sendikal hakları için fabrika önünde eyleme geçtiler.

Tek Gıda İş üyesi işçiler, patronun tehditleri polis saldırısına rağmen 10 Ağustos itibarıyla 53 gündür işlerine dönme mücadelesi veriyor.

Polonez patronu ise tehdit ve baskılarına, saldırılarına ve kaçak işçi çalıştırma girişimlerine devam ediyor. Hatta herkesin gözü önünde fabrikayı bir çalışma kampına çevirmek için, işçilere koğuşlar yaptırmaya bile başladı.

Çalışma Bakanlığı tarafından Polonez işçilerinin Tek Gıda İş Sendikası'na üye oldukları ve çoğunluğu sağladıklarını ve sendikal nedenle işten atıldığını tespit etmesine rağmen Polonez patronuna para cezası verilmesi dışında hiçbir yaptırımda bulunulmazken, Anayasal haklarını kullanan işçiler basın açıklaması yapmak isteyip yolu kapatınca, karşılarında çevik kuvvet ekiplerini buluyor. Darp ederek gözaltına alınıyor.

53 gündür mücadele eden Polonez işçilerine 9 Eylül günü sabah saatlerinde fabrika giriş yolunu kapatarak işçi servislerinin girişini engelledi. Ve yine karşılarında polisi buldu.

Çatalca İlçe Emniyet Müdürü Polonez işçilerini "Sizin hakkınızda adli işlem yaptığım zaman, yarın bir tanenizin çocuğu zeki olsa bile bu yüzden işe giremez" diyerek tehdit etti.

Ardından polis işçilerin yüzlerine biber gazı sıkarak ve kafalarına vücutlarına büyük hiddetle cop vurarak yaraladı. Biber gazı sıkılan işçiler baygınlık geçirdi.

Hangi işyerinde olursa olsun işçiler, haklarını aradıklarında karşılarında polis-jandarmanın şiddetiyle karşılaşıyor.

İşçinin maaşını mesaisini ödemeyen, izinlerini gasp eden, dahası en koşullarda insanlık dışı koşullarda, hayatı hiçe sayılarak en tehlikeli işlerde öldüresiye çalıştıran, sendikaya asla tahammül edemeyen patronlar, işçileri işten atıyor. İşçiler haklarını aradığında eyleme geçtiğinde karşılarında bizzat patron tarafından talimat verilen polisin-jandarmayı buluyor. Polis jandarma işçilerin haklı mücadelesini sonlandırmak için psikolojik ve fiziki her türlü engeli şiddeti en katı en istikrarlı şekilde uyguluyor.

Bunun yüzlerce örneğini yaşadık ve yaşamaya da devam ediyoruz. Çünkü kapitalist sistemde devletin varlık nedeni sermayeyi korumak. Her ne kadar Anayasa, yasalar, uluslararası sözleşmeler varsa da, bunlar işçinin emekçinin haklarını korumak amaçlı değildir. Aslanan sermayenin egemenliğidir ve sermayenin aleyhine bir durum söz konusuysa hiçbir kural yasa anayasa işlemez. Türkiye'de sermaye-devlet ilişkileri öylesine iç içe girmiştir ki, hatta sermaye devlete öylesine hükmetmektedir ki, bir emriyle polisi, jandarması, valisi, kaymakamı, yargısı patronun talimatlarını eksiksiz yerine getirir. Bunu en sert şekilde uygular.

Urfa'da Özak işçileri BİRTEK-SEN oldukları için işten atıldığında patronun tehditleri saldırıları, kaçak işçi çalıştırması ve devletin Özak patronuna karşı hiçbir girişimi olmazken, işlerini geri almak için mücadele eden işçilere karşı devlet polisiyle, zabıtasıyla, valisi kaymakamı neredeyse tüm kurumlarıyla Özak işçilerine karşı patronun emrinde olduğunu açıkça göstermişti.

Daha birkaç hafta önce polisin CarrefourSA Esenyurt Depo işçilerine saldırırken "Size Sabancı'nın selamını getirdik" demeleri bunun en açık kanıtlarından biriydi.

Yine Fernas Madencilik'te

Bağımsız Maden İş Sendikası'na üye oldukları için önce işyeri temsilcisi, ardından sendikaya üye olan işçiler işten atıldı.

Fernas Madencilik'te de işçilerinin karşısında bu kez patron olarak bulunan kişi AKP milletvekili Ferhat Nasıroğlu vardı. Nasıroğlu'nun talimatıyla işçiler jandarma tarafından önce maden önünden uzaklaştırıldı. Gecenin bir yarısı yine talimatla gözaltına alındı.

Çocuklarına, kardeşlerine, eşlerine, babalarına destek için maden ocağı önüne gitmek isteyen ailelerin önüne barikatlar kuruldu. Yaşlı, kadın, çocuk demeden günlerce boyu kavurucu sıcak altında aç susuz bekletildi.

Hakkını arayan işçilere kin, nefret, şiddet dolu sermaye-devlet işbirliğinin sınıfsal saldırısına karşı, işçilerin de sınıfsal birliğini ve kararlılığını da görüyoruz.

İşçiler üreten, zenginlikleri yaratılanların bir sınıf, karşılarında duran sermaye-devlet ikilisinin de işçilerin yaratıkları zenginlikleri gasp eden, onları öldüresiye çalıştıran, günde bir ekmeğe fazla isterse her türlü şiddeti uygulayan sınıf olduğunu anladıklarında nasıl bir güç olduklarını da ve haklarını aldıklarını da görüyoruz.

İşçisiyle, emekçisiyle, köylüsüyle, insan onuruna yakışır bir yaşam kavgası bir çok yerde sürüyor. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır sözünün gerçekleşebileceğini gösteren küçük örneklerdir bunlar.

İşçi sınıfının nihai kurtuluşuna giden bu yolda insanca yaşayacak ücret, insanca bir yaşam için mücadele eden ve yol gösteren Polonez işçileri, Fernas işçileri, CarrefourSA'ya işçileri başta olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin mücadelesine selam olsun.

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

'İşçilik' Eğitimi Ortaokullarda

Milli Eğitim Bakanlığınca yayımlanan 2024-2025 Eğitim Öğretim Yılına ilişkin İş ve İşlemler Genelgesi'ne göre, bu yıl mesleki ve teknik anadolu liseleri bünyesinde ortaokullar açılacak. Ve ilk öğrenciler 2024-2025 eğitim-öğretim yılında eğitime başlayacak.

Mesleki ve teknik anadolu liseleri bünyesinde açılacak olan ortaokullar ile birlikte çocuk işçi yaşının daha aşağı düşeceği aşikar. MEB'in uzun süredir çocuk işçiliğini teşvik ettiğini ve bunu mesleki eğitim maskesi adı

Mesleki ve teknik anadolu liseleri bünyesinde açılacak olan ortaokullar ile birlikte çocuk işçi yaşının daha aşağı düşeceği aşikar.

altında yaptığını biliyoruz. Genelge ile hayata geçecek olan bu uygulama ile çocuk işçilik yaşı 12'ye inmiş oluyor.

Bakanlık böylece yaşanan tüm çocuk ölümlerine, eleştirilere rağmen, sermayenin ihtiyaç duyduğu programları uygulamaya devam ediyor. MEB sermayenin bu ihtiyaçlarını daha önce Mesleki Eğitim Merkezleri (MESEM) adı altında çocuk işçi çalıştırarak karşılamaya çalışıyordu, şimdi de ortaokul düzeyinde çocukları işçileştirme yolunda adım atıyor.

Sermaye ucuz iş gücü sağlamak için çocuklar, daha 12 yaşında psikolojik ve fiziki gelişimlerini tamamlamadan, mesleki eğitim adı altında ucuz işgücü olarak çalıştırılacaklar. Daha da kötüsü, bu yaş grubu hem sömürüye hem de istismara daha açık olacak. İş yerlerinde çocukları korumak için gerekli hiçbir önlem alınmazken, öğrencilerin sermaye sahipleri için ucuz emek haline getirildiği MESEM'de son bir yılda 12 çocuk yaşamını yitirdi.

Afrika'daki Antiempyalist Rüzgarın Düşündürdükleri

Sinan Kaleli

Geçtiğimiz günlerde Burkina Faso, dünyanın en büyük altın üreticilerinden biri olan İngiliz tekelinin işlettiği iki altın madenini ulusallaştırdı. Böylece 1960 sonrası "kalkınmacı" bir yönelimi benimseyen Afrikalı ulusal-devrimcilerin yolundan gittiğini gösterdi.

Burkina Faso'nun genç devrimci lideri İbrahim Traore (henüz 35 yaşında), "Afrika'nın Che'si" diye anılan Thomas Sankara'nın izinden gittiğini her fırsatta gösteriyor. Sankara, Marksist eğilimli devrimci bir subay olarak Burkina Faso'da sosyalizm yönelimli bir politika izlemiş, 1987'de darbe ile devrilerek katledilmişti. Traore de Sankara'nın çizgisinde ilerliyor.

Geçen yıl Rusya'da düzenlenen Rusya-Afrika zirvesinde "Benim neslim şunu anlamıyor: Bu kadar

Elbette her toprak, kendi devrimci tarihinden öğrenir. İşin bir yanı budur. Diğer yanı ise şu: Geçmişe benzer uluslararası koşullar, geçmişte benzer devrimci yönelimi tetiklemektedir. Kuşkusuz geçmişin tekrarı asla mümkün olamayacağı için onun birebir yinelenmesi değildir bu devrimci yönelim.

zenginliğe sahip Afrika bugün nasıl olur da dünyanın en fakir kıtası oluyor? Ve neden Afrikalı liderler dilenmek için dünyayı dolaşıyor." şeklinde konuşmuştu. Bir başka yerde de, Afrika Birliği'ne "İsyan etmeyen bir köle acınmayı hak etmez! Afrika Birliği, kendi Batı kuklası rejimlerine karşı savaşımayı seçen Afrikalıları

kınamayı bıraksın" diyerek çatmıştı. Geçmişin ulusal-devrimci ve sosyalist Afrika devrimci hareketleriyle paralellik dikkat çekici.

Elbette her toprak, kendi devrimci tarihinden öğrenir. İşin bir yanı budur. Diğer yanı ise şu: Geçmişe benzer uluslararası koşullar, geçmişte benzer devrimci

yönelimi tetikleemektedir. Kuşkusuz geçmişin tekrarı asla mümkün olamayacağı için onun birebir yinelenmesi değildir bu devrimci yönelim.

1960 yılı, "Afrika yılı"dır. 18 Afrika ülkesi 1960'da siyasal bağımsızlığını kazanmıştır. Bu bağlamda 14 Fransa, 2 Birleşik Krallık, 1 Belçika, 1 İtalya sömürgesi bağımsız olmuştur. Sovyetler Birliği'nin başını çektiği güçlü sosyalist blokun varlığı, ulusal kurtuluş hareketlerine muazzam bir itilim vermiş, bir bölümünde sosyalist eğilimli olmak üzere, ulusal-devrimci hareketler siyasal bağımsızlıklarını kazanmışlardır.

Hiç kuşku yok ki, bu başarı, verilen zorlu mücadelelerin sonucudur. Bir dünya sistemi olarak sosyalizmin maddi ve manevi desteği önemli rol oynamıştır. Ama öte yandan, kapitalist ilişkilerin dünya ölçeğinde geldiği düzey, klasik sömürgeciliğin yerini başka bir ilişkinin, bağımlılık ilişkisinin alacağı koşulları yaratmıştı. Böylece klasik sömürgecilik dünyanın büyük kısmında hızla yıkılırken, yerini "yeni-sömürgecilik" denilen bağımlılık ilişkilerine bıraktı. Siyasal olarak görüntüde bağımsız, iktisadi, mali ve askeri açıdan bağımlı ülkeler oluştu.

Bu değişim kuşkusuz sermaye sınıfının, emperyalistlerin keyfi isteklerinin sonucu olmadı. Sömürge halklarının ağır bedellerle örülü kahramanca mücadelesi, sosyalist dünya sisteminin yarattığı baskı ile birleşince, klasik sömürgecilikten yeni-sömürgeciliğe geçiş, neredeyse bir on beş yıllık zaman diliminde tüm dünyada gerçekleşti.

Afrika'daki antiemperyalist gelişmeler çok önemli. Geçen yüzyıldaki kutuplaşmayı andırır şekilde, emperyalistlere karşı nesnel olarak gerçekleşmekte olan bir karma antiemperyalist cephenin güçlenmesiyle, uluslararası koşullar çeşitli ülkelerde devrimci, halkçı gelişmelere güç katar hale bürünüyor. Küresel ölçekte oluşan gözenekler, salt sosyalist devrimlerin değil,

Sosyalizme yönelen, ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluş ile birleştirmeye çalışan ülkeler haricinde hemen hepsi, kapıdan kovdukları emperyalistlerin bacadan geri girdiklerine tanık oldular. Klasik sömürgecileri yendiler. Defettiler. Ama sonunda, görünürde siyasal bağımsızlıklarını kazanmış olan ülkeler, en başta iktisadi, mali ve askeri olarak emperyalist merkezlerin pençesine düştüler.

demokratik halkçı gelişmelerin de önünü açıyor. Tüm bunların, emperyalist egemenliği temellerinden sarsan gelişmelerden olduğu, bu haliyle dünya devrimine güç verdiği görülmeli mutlaka.

Ama unutulmasın. Kendi içinde yalıtık bir antiemperyalizm olamaz. Tarihte bunun ceremesini en başta Afrika çekti. Ulusal kurtuluş mücadeleleri, bu açıdan antiemperyalist mücadelenin sınırlarını ve sınırlılıklarını gösteren zengin bir laboratuvar oldu. Sosyalizme yönelen, ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluş ile birleştirmeye çalışan ülkeler haricinde hemen hepsi, kapıdan kovdukları emperyalistlerin bacadan geri girdiklerine tanık oldular. Klasik sömürgecileri yendiler. Defettiler. Ama sonunda, görünürde siyasal bağımsızlıklarını kazanmış olan ülkeler, en başta iktisadi, mali ve askeri olarak emperyalist merkezlerin pençesine düştüler.

Bağımlılık ilişkileri olarak şekillenen "yeni-sömürgecilik", emperyalist ülkelerle diğer kapitalist

ülkeler arasındaki yeni ilişki biçimi oldu. Antikapitalizme büyümeyen hiçbir antiemperyalist hareketin başarı şansı yoktur.

Öte yandan, bugün, Rusya'nın Ukrayna'da verdiği antifaşist (ve kaçınılmaz olarak antiemperyalist) savaşın, bu savaşta elde ettiği başarıların ve Rusya-Çin ikilisine eklemlenen aralarında sosyalist ülkelerin de olduğu bir dizi devletin oluşturduğu karşıt kutbun yarattığı "boşluk", sadece devrimci gelişmelere yol açmıyor, fakat aynı zamanda Afrika'da ve diğer pek çok kıtada çeşitli bağımlı kapitalist ülkelere de belirli bir hareket alanı yaratıyor. Örneğin içeride devrimcilere savaş açmış olan Kenya'nın başkan Rutto'su, bu hareket alanından faydalanıyor. Keza Sudan'ın karşı devrimci iki karşıt kutbu, ElBurhan'ın ordusu ve Hemeti'nin Cancavidleri, bu türden "boşluk"tan faydalanmanın yollarını arıyor.

Özcesi, bu nesnel uluslararası durum, kendiliğinden devrimci-sosyalist bir gerçeklik yaratmaz. Bu açıdan kendini sadece "antiemperyalizm" ile tanımlayan, yahut asıl ağırlığı bu noktaya veren bir bakış açısı, sapla samanı ayırt etmekte başarısız olur. Uluslararası politikada bu türden sınırlılıkları ve yanlış yönelimleri sıklıkla görüyoruz.

Öbür taraftan, Rusya-Çin'in başını çektiği kutbun yarattığı muazzam etkiyi "emperyalistler arası savaş" etiketi ile gözlerden saklamaya çalışanlar, emperyalist burjuvazinin hiddetini üzerine çekmekten çekinen, "kurulu düzenin altüst olmasından" öcü gibi korkan bir çizgiyi, sosyal şovenizmi savunuyorlar.

Gerçekliğin gözünün içine bakacağız. Ne kendimizi kandıracağız, ne de "kitabın ortasından konuşma" sevdalılarının yaptığı gibi, gerçekliğe burun kıvracağız.

Geçen yüzyıldaki kutuplaşmayı andırır şekilde, emperyalistlere karşı nesnel olarak gerçekleşmekte olan bir karma antiemperyalist cephenin güçlenmesiyle, uluslararası koşullar çeşitli ülkelerde devrimci, halkçı gelişmelere güç katar hale bürünüyor. Küresel ölçekte oluşan gözenekler, salt sosyalist devrimlerin değil, demokratik halkçı gelişmelerin de önünü açıyor.